

Gudme: I den radikale gruppe har vi delt opgaverne sådan imellem os, at hr. Dahlgaard er ordfører for lovforslag nr. 19 og 20 om de to udlignings- eller nu udlejningsbidrag, mens jeg skal gøre nogle bemærkninger om boligsikringsforslaget, lovforslag nr. 18.

Dette forslag er jo, sådan som vi ser det nu her i oktober, i virkeligheden en gammel kending, for der er ikke megen forskel på dette forslag og det, der blev fremsat her i tinget den 1. juni, og som i den forrige samling hed forslag nr. 238. Der er foretaget visse ændringer i sommerens løb, og det har medført, at man, når man skulle gå det igennem, var i den lidt ækvilibristiske situation, at man helst skulle have tre fingre forskellige steder, nemlig i den oprindelige lov, i juniforslaget og nu i oktoberforslaget. Disse fingerkunster har dog alligevel ikke ført til andet og mere, må jeg sige, end at det, der er føjet til i sommerens løb, ikke ændrer bedømmelsen i forhold til vor bedømmelse i juni måned af det forslag, der da var fremsat.

Bedømmelsen er da denne, at vi finder, at dette boligsikringsforslag på mange punkter er en forbedring, at det indeholder gode, fornyende, positive ting. Jeg nævnte dem, da vi i juni måned havde førstebehandling af forslaget, og der er derfor kun grund til ganske kort at repetere dem nu. Det er en forbedring, et fremskridt, at man nu får en standardisering af de regler, det skema, efter hvilket boligsikring udmåles, således at man kun har én skala og faste procenter. Det er også en gevinst, at man fremtidig behandler alle med husstandsindkomst under 30.000 kr. ens i stedet for at skulle differentiere for de forskellige indtægtshøjder under dette beløb.

Det er endvidere både rimeligt og praktisk et fremskridt, at man fremtidig kun beskæftiger sig med lejebeløb på mindst 6.000 kr., for pensionister dog mindst 1.500 kr., mens der tidligere var tale om, at man udmålte boligsikring til væsentligt lavere lejebeløb. Endelig er det også en gevinst, at vi nu har et højeste beløb på 16.000 kr., dog stigende efterhånden som pristalsfastsættelsen medfører en stigning i denne og andre satser, som findes i boligsikringsloven.

Der er også mere tvivlsomme momenter i forslaget. Der vil det være rigtigt straks at

gå videre til det, jeg lige nævnte, nemlig pristalsreguleringen, hvor der kan være alvorlig tvivl — hr. Bendix gav udtryk for én side af denne tvivl — med hensyn til det rimelige i at gennemføre en pristalsregulering, for så vidt angår alle de væsentlige satser inden for boligsikringsloven. Vi undgår herved den ajourføring af satserne, som man har måttet foretage nogle gange siden lovens givelse i 1966, og som jo, ligesom alle ajourføringer, har været udtryk for, at man var kommet humpende noget bagefter. På den anden side kommer vi også, som hr. Bendix rigtigt bemærkede, ind på noget af en glidebane, hvis vi efterhånden har et lovgivningssystem, hvor pristalsregulering eller indeksregulering er den almindelige regel på alle områder.

Vi må også sige, at der er nogen tvivl forbundet med de aftrappingsregler, som man nu gennemfører — det skal jeg komme tilbage til om et øjeblik. Vi rører her ved det væsentligste problem i forbindelse med dette boligsikringsforslag, nemlig om vi med det foreliggende forslag på tilfredsstillende måde opnår balance imellem indtægtsstigninger, skatteforhøjelser og nedtrapping af sociale ydelser. Jeg kan godt besvare spørgsmålet med det samme: det får vi ikke, for vi mangler noget.

De økonomiske konsekvenser af forslaget er foreløbig beregnet til ca. 150 mill. kr., men det er nu i oktober, som det var i juni, et meget usikkert skøn, og der er vel god grund til at regne med, at det i virkeligheden kan blive betydeligt større summer, det kommer til at dreje sig om. Der er her tale om udgifter både for stat og kommune, og det vil også være rigtigt at drage ind i tvivlens felt, om fordelingen af disse udgifter mellem stat og kommune er den rigtige. Også dette var hr. Bendix inde på. Vi er for vort vedkommende også tilbøjelige til at mene, at på lang sigt bør netop en ydelse som boligsikringen i højere grad være en kommunal opgave.

Der er endnu et område, hvor jeg gerne vil sætte et spørgsmålstegn ved de forelåede bestemmelser, selv om der er tale om videreførelse af en regel, vi har haft i boligsikringsloven, lige siden denne lovgivning blev gennemført i 1966. Det drejer sig om den maksimale procent, med hvilken vi måler boligsikring ud, når vi er kommet over det